3. I øvrigt frifindes sagsøgte.

4. Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.

Mertens de Wilmars Koopmans Galmot

Mackenzie Stuart Bosco Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. marts 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 7. DECEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

1.1. Stævningen

I sin stævning af 10. juni 1982 (sag 169/82) har Kommissionen nedlagt påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik

a) ved først at give underretning om forslagene til de sicilianske regionallove nr. 47 af 27. maj 1980, nr. 49 af 4. juni 1980 og nr. 83 af 12. august 1980 efter vedtagelsen af de pågældende love har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3;

b) ved at fastsætte interventionsforanstaltninger til støtte for landbruget, jfr. herved artikel 10 i den sicilianske regionallov nr. 47 af 27. maj 1980 og artiklerne 2, 3, 8, 9, 10, 11, 12, 15 og 17 i den sicilianske regionallov nr. 83 af 12. august 1980, har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 5 sammenholdt med forordningerne (EØF) nr. 2727/75, 337/79, 516/77, 1035/72 og 1360/78.

1 — Oversat fra nederlandsk.

Endvidere har Kommissionen nedlagt påstand om, at Den italienske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Man vil have bemærket, at jeg i denne gengivelse af Kommissionens påstand har bestræbt mig på at gøre dens lidt indviklede fremstilling noget lettere læselig.

1.2. Formalitetsspørgsmålet med hensyn til den anden påstand

Stævningen må naturligvis, som altid, læses i sammenhæng med den forudgående begrundede udtalelse. I det foreliggende tilfælde er ordlyden af den begrundede udtalelse imidlertid af særlig interesse, fordi den italienske regering heraf udleder argumenter for, at Kommissionens anden påstand ikke kan antages til realitetsbehandling, da den fuldt ud har efterkommet den begrundede udtalelse. Dette standpunkt har den italienske regering imidlertid ikke udledt af konklusionen i den begrundede udtalelse. Konklusionen fastslår nemlig, hvad angår den anden påstand i stævningen, at der foreligger en tilsidesættelse af traktaten, hvilket sker i samme vendinger, som er anvendt i stævningens andet afsnit. Den italienske regering udleder derimod sit standpunkt af et punktum i midten af andet afsnit i udtalelsens punkt 5, der lyder således: »Kommissionen bemærker med hensyn til dette punkt« (dvs. det italienske tilsagn om ikke at forlænge *visse* af de pågældende foranstaltninger), »at kun en øjeblikkelig suspension af anvendelsen af de pågældende bestemmelser kan bringe det fastslåede traktatbrud til ophør for fremtiden«. Dette krav om suspension af de pågældende foranstaltninger er ifølge den italienske regering efterkommet rettidigt. Kommissionens anden påstand må derfor ifølge den italienske regering afvises i henhold til EØF-traktatens artikel 169, stk. 2.

For at kunne begrænse min videre redegørelse til de materielle spørgsmål anser jeg det for hensigtsmæssigt allerede her at behandle denne formalitetsindsigelse. Jeg anser det allerede for tilstrækkeligt til at forkaste indsigelsen at fastslå, at konklusionen i den begrundede udtalelse er formuleret videre end den sætning, jeg lige har citeret. Jeg vil imidlertid tilføje, at det fremgår af første afsnit på side 2 i den italienske regerings svar på udtalelsen (stævningens bilag 6), at den italienske regering også udmærket har forstået dette og da også ikke alene har pålagt de regionale myndigheder at suspendere de pågældende bestemmelser, men også fundamentalt og ufortøvet at tilpasse den sicilianske landbrugslovgivning til fællesskabsreglerne (hvorpå de sicilianske myndigheder ifølge skrivelsens følgende afsnit i en vis forstand har reageret undvigende ved alene at give tilsagn om en undersøgelse med henblik på en sådan tilpasning).

Endelig fremgår det af den citerede sætnings kontekst, at den var et svar på en meddelelse fra den italienske regering om, at den ville intervenere over for de regionale myndigheder for at forhindre en forlængelse af finansieringen. Den citerede sætning angår da også klart alene følgerne af de omtvistede bestemmelser i *umiddelbar* fremtid og ikke deres følger i fortiden, og heller ikke den noget længere frist, der naturligvis er nødvendig for afskaffelsen af disse bestemmelser. Formalitetsindsigelsen mod stævningens andet afsnit må da også forkastes.

1.3. Kontrolsystemet for nationale støtteforanstaltninger i de pågældende landbrugssektorer

Af hensyn til den rette forståelse af indholdet i stævningen er det for det første væsentligt at fastslå, at pligten til at give underretning om de pågældende støtteforanstaltninger i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, nu er baseret på traktatens artikel 42 sammenholdt med artikel 22 i forordning nr. 2727/75 (korn), artikel 59 i forordning nr. 337/79 (druer og vin), artikel 17 i forordning nr. 516/77 (forarbejdede grønsager og frugt) og artikel 31 i forordning nr. 1035/72 (grønsager og frugt).

Før markedsordningerne i denne sektor trådte i kraft, var denne underretningspligt baseret på forordning nr. 26 af 4. april 1962 (EFT 1959-1962, s. 120), som imidlertid udelukkende havde til formål — ved at sætte artikel 93, stk. 1 og 3, i kraft — at sætte Kommissionen i stand til at »udfærdige en fortegnelse over eksisterende, ny eller påtænkt støtte, til over for medlemsstaterne at fremsætte hensigtsmæssige bemærkninger og til at foreslå dem egnede foranstaltninger« (sidste betragtning). Foranstaltninger i henhold til artikel 92 og artikel 93, stk. 2, kunne Kommissionen dengang endnu ikke træffe. Forordning nr. 26 af 1962 satte nemlig ikke disse bestemmelser i kraft for landbrugssektoren.

Efter udstedelsen af de nævnte markedsordningsforordninger (og af den endnu ikke nævnte forordning nr. 1360/78 om producentsammenslutninger) er kontrolsystemet for støtteforanstaltninger i de pågældende sektorer blevet mere indviklet. De nævnte bestemmelser, hvori artiklerne 92-94 blev sat i kraft for produktion af og handel med de pågældende varer, bestemmer nemlig ligeledes, at dette kun gælder under forbehold af afvigende (in casu strengere) bestemmelser i de pågældende forordninger. Den anden påstand i Kommissionens stævning støttes på disse strengere betingelser, som de anfægtede bestemmelser i den sicilianske lovgivning anses for at være i strid med. I et sådant tilfælde er det ikke proceduren i artikel 93, stk. 1 og 2, men proceduren i artikel 169, der skal følges. Selv om forskellige passager i stævningen (s. 4, tredje punktum i sidste afsnit; s. 6, femte punktum i sidste afsnit og s. 10, sidste punktum i første afsnit) giver indtryk af, at Kommissionen ser tilsidesættelsen af fællesskabsretten i medlemsstaternes *manglende kompetence* til at træffe foranstaltninger, der supplerer forordningerne, har Kommissionen under den mundtlige forhandling på et spørgsmål fra mig nægtet dette. Den anser tilsidesættelsen af fællesskabsretten for udelukkende at være af materielretlig art. En sådan vurdering er i Domstolens praksis navnlig blevet accepteret i sag 72/79 (Kommissionen mod Italien, Sml. 1980, s. 1411). Den retlige problematik på dette punkt har generaladvokat Mayras udførligt redegjort for i sit forslag til afgørelse forud for dommen, hvorved han også har analyseret Domstolens praksis med hensyn til beslægtede afgrænsningsproblemer mellem artikel 92 og andre traktatsbestemmelser. Med hensyn til selve dommen anser jeg det for hensigtsmæssigt allerede på dette sted at understrege, at Domstolen — i overensstemmelse med den i det tilfælde enslydende måde, hvorpå artiklerne 92-94 var sat i kraft — prøvede de støtteforanstaltninger, der dengang var tale om, i forhold til kon-

krete »afvigende bestemmelser« i den gældende forordning.

1.4. Fremgangsmåde

Jeg vil nu et efter et behandle følgende punkter: Den påståede tilsidesættelse af artikel 93, stk. 3; den påståede tilsidesættelse af forordning nr. 2727/75; den påståede tilsidesættelse af forordning nr. 337/79, den påståede tilsidesættelse af forordning nr. 516/77 og den påståede tilsidesættelse af forordningerne nr. 1035/72 og nr. 1360/78. I den afsluttende del af mit forslag til afgørelse vil jeg efter nogle slutbemærkninger sammenfatte mine konklusioner.

2. Den påståede tilsidesættelse af underretningspligten

Den italienske regering har erkendt, at der for sent er givet underretning om de omtvistede regionale love nr. 47, 49 og 83. Enhver tvivl om, hvorvidt også en forlængelse af gyldighedsperioden for en støtteforanstaltning skal anses for en ændring af en støtteforanstaltning i den i artikel 93, stk. 3, 1. pkt., forudsatte betydning, er allerede blevet ophævet i Domstolens dom i sag 70/72 (Kommissionen mod Tyskland, Sml. 1973, s. 813 ff). I Domstolens dom i sagerne 120-122/73 og 141/73 (Lorenz, Sml. 1973, på s. 1471, præmis 4) har Domstolen endvidere statueret, at »det i artikel 93, stk. 3 opstillede formål, der skal forhindre, at støtteordninger, der er uforenelige med traktaten, træder i kraft, betinger, at dette forbuds spærrevirkning allerede griber ind under hele den indledende fase«. Ifølge de tidligere nævnte bestemmelser i de landbrugsforordninger, der finder anvendelse i dette tilfælde, måtte de pågældende regionale støtteforanstaltninger derfor fra først af ikke iværksættes, før Kommissionen — inden for en rimelig frist efter den forsinkede underretning — udtrykkeligt eller stiltiende havde givet tilladelse dertil. Det står derfor også fast, at en suspension af gennemførelsen *efter* den begrundede udtalelse ikke har bragt dette traktatbrud til ophør.

3. Den påståede tilsidesættelse af forordning nr. 2727/75 (EFT L 281, 1975)

Ved artikel 10 i den sicilianske regionallov nr. 47 af 27. maj 1980 indføres en forlængelse og delvis også en forhøjelse af den ved den regionale lov nr. 22 af 18. juli 1974 fastsatte støtte for hård hvede. For finansåret 1980 blev der til denne støtte afsat et beløb på 4 500 millioner lire.

Ved artikel 2 i forordning nr. 2727/75 indføres garanterede minimumspriser for hård hvede. Ved forordningens artikel 9, stk. 1, og artikel 10 indføres desuden støtteforanstaltninger for henholdsvis de ved høstårets udløb eksisterende beholdninger og produktionen af hård hvede. Det er klart, at supplerende nationale, i dette tilfælde regionale, støtteforanstaltninger fordrejer virkningen af den således indførte fælles ordning for markedsbetingelserne og derfor er uforenelige hermed. For så vidt foreligger der en væsentlig parallel til de brud på fællesskabsretten, som blev lagt Italien til last i den nævnte sag 72/79. Den overtrædelse af traktatens artikel 5 sammenholdt med forordning nr. 2727/75, som efter Kommissionens mening i denne henseende foreligger, må derfor anses for at være fastslået. Den italienske regerings

indsigelse om, at der kun er tale om en fortsættelse af en allerede bestående støtteforanstaltning, som Kommissionen i sin tid ikke skal have fremført indvendinger mod, kan ikke ændre denne konstatering. Da der her er tale om en mere generel indsigelse, vil jeg imidlertid i slutningen af mit forslag til afgørelse komme tilbage hertil.

4. De påståede overtrædelser af forordning nr. 337/79 (EFT L 54, 1979)

Artiklerne 2 og 3 i den sicilianske regionallov nr. 83 fastsætter rentesubsidier ved levering af druer til spisebrug til vinproducenters andelsforetagender, og denne støtte kommer, som den italienske regering har erkendt, produktionen af bordvin og destilleringen deraf til gode. På budgettet for 1980 blev der afsat et beløb på 1 000 millioner lire hertil.

Af det første nye afsnit på s. 2 i betragtningerne til forordning nr. 337/79 (EFT L 54, 1979) fremgår det, at forordningen bl.a. har til formål at udelukke alle interventionsforanstaltninger til fordel for bordvine med undtagelse af de i dette afsnit nævnte og i forordningen selv regulerede interventionsforanstaltninger, hvilket bekræftes af forordningens artikel 6, stk. 2. Den sidste betragtning på samme side samt betragtningerne på s. 3 udtrykker også klart formålet, nemlig at begrænse produktionen af bordvine og af dertil bestemte druesorter. Forordningens artikler 2-4 incl. indeholder bestemmelser om prisordningen for bordvine, artiklerne 7-10 incl. om fælles støtteforanstaltninger og artiklerne 11-15 incl. om supplerende interventionsforanstaltninger ved konstateret overproduktion, navnlig en interventionsordning til fremme af destillering af bordvine, der må anses for fuldstændig og underkastet strenge betingelser. Forordningens afsnit III og IV har ligeledes klart til formål at begrænse produktionen og afsætningen af druer til spisebrug og bordvine. Kommissionen har i denne forbindelse i stævningen navnlig henvist til forordningen artikel 41.

Artiklerne 2 og 3 i den regionale lov nr. 83 er, da de fremmer produktionen af bordvin og destilleringen deraf, klart i strid med formålet med de relevante bestemmelser i forordning nr. 337/79, som jeg her kort har sammenfattet. Disse bestemmelser tilsigter alt i alt klart at skabe en udtømmende markedsordning på de af artiklerne 2 og 3 i den sicilianske lov regulerede punkter, og de nævnte artikler er ikke forenelige med en sådan markedsordning. De pågældende artikler i den regionale lov nr. 83 tilsidesætter således EØF-traktatens artikel 5, sidste punktum, sammenholdt med forordning nr. 337/79. Jeg bemærker imidlertid, at parallellen til sag 72/79 allerede her er mindre fuldstændig.

5. Den påståede tilsidesættelse af forordningerne nr. 1035/72 (EFT 1972 II, s. 423) og nr. 516/77 (EFT L 73, 1977), ændret ved forordning nr. 1152/78 (EFT L 144, 1978)

Ved artiklerne 8 og 9 i den sicilianske lov nr. 83 indføres der støtte til tomatproducenter, som er sammensluttet i de dér nævnte producentorganisationer, henholdsvis til producentorganisatio-

nerne selv. Denne støtte har til formål at fremme forarbejdningen af tomater i konservesindustrien. På budgettet er der hertil i alt afsat et beløb på 850 millioner lire. Samme lovs artikler 10 og 11 indeholder bestemmelser om kreditter til en rente nedsat til 4 % til konservesindustrien til fremme af forarbejdningen af tomater. Hertil er der på budgettet afsat et beløb på 2 000 millioner lire. I modsætning til, hvad den italienske regering hævder, er der ikke tvivl om, at også disse faciliteter må anses for støtte i den i EØF-traktatens artikel 92 forudsatte betydning. Hertil er det ifølge Domstolens praksis (se sagerne 6 og 11/69, Kommissionen mod Frankrig, Sml. 1969, s. 143) allerede tilstrækkeligt, at den beregnede rente ligger under den i Italien almindeligt gældende rentesats. Dernæst ligger den beregnede rente i dette tilfælde imidlertid også under den almindeligt gældende rentesats i andre medlemsstater. At foranstaltningerne har karakter af støtte, bekræftes endelig af de beløb, der er afsat på budgettet til dette formål. Ifølge lovens artikel 12 afsættes der 2 000 millioner lire til rentesubsidier til sammenslutninger af producenter af citrusfrugter, og ifølge artiklerne 15 og 17 afsættes der 5 250 millioner lire til strukturforbedringer ved produktion af mandler, hasselnødder og pistacienødder.

Kommissionen anser alle de her nævnte støtteforanstaltninger, som er indført ved lov nr. 83, for at være i strid med forordning nr. 516/77, henholdsvis (for så vidt angår citrusfrugter) med forordning nr. 1035/72. Ifølge næstsidste afsnit på stævningens s. 7 sigter Kommissionen herved for tomaters vedkommende navnlig til de ved forordning nr. 1152/78 indsatte artikler 3a og 3b i førstnævnte forordning. Ved disse artikler indføres der fællesskabsproduktionsstøtte ved forarbejdning af bl.a. tomater. Den italienske regering erkender også i duplikken med hensyn til atiklerne 8 og 9 i den sicilianske lov, at de har karakter af supplerende produktionsstøtte. Parallellen til sag 72/79 er da igen næsten fuldkommen.

Artiklerne 10, 11, 12, 15 og 17 har imidlertid ifølge den italienske regering andre formål.

Med hensyn til artiklerne 10 og 11 mener jeg ikke, at indsigelsen holder stik. Det fremgår af den allerede beskrevne karakter af de i artiklerne nævnte støtteforanstaltninger (fremme af forarbejdningen af tomater ved hjælp af rentesubsidier), at også disse har samme karakter som den ved forordning nr. 516/77 indførte produktionsstøtte. Det fremgår klart af artikel 3a, stk. 2, at denne fællesskabsstøtte omfatter forarbejdning af tomater i konservesindustrien. Supplerende nationale støtteforanstaltninger til fremme af forarbejdning af tomater må anses for at være i strid dermed.

Artikel 12 i den omtvistede lov må ifølge den italienske regering ses som støtte til fremme af producentsammenslutninger, og jeg vil undersøge den på denne baggrund. Kommissionen har ikke tilstrækkeligt redegjort for, hvorfor en sådan støtte også skulle være i strid med markedsordningen for grønsager og frugt.

Med hele sin argumentation på det punkt fjerner Kommissionen sig alt for langt fra artikel 31 i forordning nr.

1035/72, som med hensyn til anvendelsen af artiklerne 92 og 93 alene tager forbehold for afvigende *bestemmelser* i forordningen. I modsætning til sag 72/79 og i modsætning til de tidligere behandlede overtrædelser, som nu påtales, har Kommissionen ikke gjort det klart, *hvilke* bestemmelser i den her gældende forordning de pågældende støtteforanstaltninger skal være i strid med.

Med hensyn til artiklerne 15 og 17 har den italienske regering i duplikken og under den mundtlige forhandling anført, at der her var tale om bevaringsforanstaltninger af økologiske grunde af hensyn til kulturer, der trues af forsvinden. Af artiklernes ordlyd synes det som bemærket ligeledes at følge, at der her er tale om strukturpolitiske og ikke om markedspolitiske foranstaltninger. Kommissionen har ikke virkelig gendrevet denne indsigelse. Den har endog ikke anført, at der også faktisk udbetales fællesskabsstøtte for de her omhandlede mandler og nødder, selv om de — i modsætning til, hvad den italienske regering mente — falder ind under markedsordningen for grønsager og frugt (forordning nr. 1035/72, EFT 1972 II, s. 423) (se denne forordnings artikel 1 sammenholdt med den fælles toldtarifs pos. 08.05). Kommissionen har imidlertid ikke på nogen måde præciseret, på hvilken måde disse støtteforanstaltninger skulle være i strid med den nævnte fællesskabsforordnings bestemmelser, som i modsætning til forordning nr. 516/77 ikke indfører en fælles produktionsstøtteordning.

Jeg konkluderer da også, at det ikke er blevet fastslået, at forordning nr. 1035/72 er blevet tilsidesat gennem den nævnte lovs artikler 15 og 17.

6. Den påståede tilsidesættelse af bestemmelserne i forordningerne nr. 1035/72 og 1360/78 om producentsammenslutninger

I betragtning af min foregående argumentation er det endnu kun nødvendigt at undersøge, om artikel 12 i den sicilianske lov nr. 83 er i strid med fællesskabslovgivningen om producentorganisationer. Det er her kun artikel 14 i forordning nr. 1035/72, der har interesse. Artikel 14 tillader under visse betingelser og begrænsninger national støtte til producentorganisationer. Kommissionen har ikke godtgjort, at disse betingelser og begrænsninger her ikke skulle være respekteret. Det er derfor heller ikke med hensyn til artikel 12 i lov nr. 83 blevet fastslået, at der er tale om en tilsidesættelse af fællesskabsretten.

7. Afsluttende bemærkninger og konklusion

7.1. Afsluttende bemærkninger

Som afslutning på mit forslag til afgørelse vil jeg for det første fremsætte nogle supplerende bemærkninger om denne sags processuelle aspekter.

For det første må det beklages, at Kommissionen, i hvert fald på nogle punkter, har begrundet påstandene i stævningen yderst summarisk og i de angivne tilfælde endog uden tilstrækkelig nøjagtig angivelse af de bestemmelser i forordningerne, som den anser for at

være overtrådt. Den har heller ikke fremlagt eksemplarer af de omtvistede siciliánske love, som er nødvendige for den rette forståelse af sagen. Når Kommissionen anser en påstået overtrædelse af fællesskabsretten for at være så væsentlig, at den finder at måtte forelægge den for Domstolen til pådømmelse i henhold til artikel 169, er det først og fremmest Kommissionens og ikke Domstolens opgave at sørge for en fyldestgørende oplysning af sagen. De nævnte love, eller i hvert fald de væsentligste af dem, er først blevet bragt til Domstolens kundskab af den italienske regering som bilag til dens svarskrift. Ordlyden af stævningen og af den begrundede udtalelse, som gik forud, var ganske vist tilstrækkelig tydelig til at gøre det muligt for den italienske regering at forsvare sig. Min foregående argumentation vil imidlertid have gjort det klart for Domstolen, at jeg på visse punkter ikke anser Kommissionens argumenter for at være så tydeligt formuleret, at det kan konkluderes, at alle i stævningen nævnte dele af den siciliánske lovgivning er udtryk for traktatbrud. Det kan ikke være Domstolens opgave på embeds vegne at søge efter relevante bestemmelser i forordninger og fortolke dem, når Kommissionen ikke klart har redegjort for sit syn på disse, og den pågældende medlemsstat derfor heller ikke har kunnet fremføre sin eventuelt afvigende opfattelse heraf. Ved afgørelsen af spørgsmålet om sagens omkostninger må der efter min mening tages hensyn til disse forsømmelser.

Med henblik på ønsket om en hensigtsmæssig rettergang må det i sig selv ligeledes beklages, at den italienske regering har lagt sig så fast på sin opfattelse af, at den anden del af påstanden i stævningen ikke kunne antages til realitetsbehandling, at den først i duplikken og under den mundtlige forhandling, og da temmelig summarisk, har fremført sine materielle indsigelser. Risikoen ved disse summariske indsigelser må imidlertid klart pålægges den italienske regering, for så vidt Kommissionen har anført tilstrækkelige argumenter til, at det — efter en prøvelse heraf på grundlag af de relevante forordningers bestemmelser — kan konkluderes, at bestemmelserne er tilsidesat ved de siciliánske støtteforanstaltninger i de væsentligste af de i sagen omhandlede interventionssektorer (hård hvede, druer til spisebrug og bordvine samt tomater).

Den italienske regerings argument om, at den pågældende støtte i sin tid, da den blev indført, ikke blev mødt med væsentlige indvendinger fra Kommissionens side, kan efter min mening som tidligere bemærket ikke holde stik. Overproduktionen af visse landbrugsvarer samt den omstændighed, at det er nødvendigt at styrke fællesskabsdisciplinen såvel med hensyn til denne overskudsproduktion som for andre landbrugsvarer, må klart antages at berettige en strengere kontrol med den rette efterlevelse af de fælles markedsordninger, som også selv ofte er blevet strengere. Også den mulighed, der gennem disse fælles markedsordninger i tiltagende omfang er skabt for direkte at prøve nationale støtteforanstaltninger i forhold til bestemmelser, som afgiver tilstrækkeligt grundlag herfor, fortjener i sig selv at blive fremmet. De problemer, der er opstået ved prøvelse af landbrugsstøtte efter den indviklede procedure i artikel 93, bliver således mindre komplicerede. For så vidt de relevante forordningers bestemmelser i så henseende ikke er tilstrækkeligt klare, må man imidlertid i overensstemmelse med reglerne herom i

forordningerne selv falde tilbage på den gamle procedure i artikel 93 selv. Kommissionens fremgangsmåde i denne sag fører til, at de bestemmelser i de pågældende forordninger, som sætter traktatens artikler 92-94 i kraft, så at sige berøves enhver konkret betydning. En sådan fortolkning synes ikke at være i overensstemmelse med de pågældende bestemmelsers ordlyd og formål eller med Domstolens dom i sag 72/79.

Den italienske regerings argument om, at også en række støtteforanstaltninger for druer, vin og tomater kan anses for støtte til producentorganisationer, kan ikke ændre den konstatering, at disse støtteforanstaltninger på grund af deres nærmere gennemførelse først og fremmest har en markedsordning til formål og følge. De må derfor først og fremmest prøves i forhold til de fælles markedsordninger.

7.2. Konklusion

Sammenfattende fremsætter jeg følgende forslag til afgørelse:

1. Den italienske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, idet den først har givet underretning om forslagene til lovene for regionen Sicilien nr. 47 af 27. maj 1980, nr. 49 af 4. juni 1980 og nr. 83 af 12. august 1980 efter deres vedtagelse.

2. Den italienske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 5 sammenholdt med forordningerne (EØF) nr. 2727/75, 337/79 og 516/77, idet den har indført interventionsforanstaltninger til fordel for landbruget som nævnt i artikel 10 i den nævnte lov nr. 47 og artiklerne 2, 3, 8, 9, 10 og 11 i den nævnte lov nr. 83.

3. Kommissionens påstande med hensyn til de øvrige påståede overtrædelser af fællesskabsretten bør forkastes.

4. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 3, bør hver af parterne tilpligtes at bære sine egne omkostninger.